

{phocagallery

view=category|categoryid=128|imageid=4541|detail=0|displayname=1|displaydetail=1|displaydownload=1|float=left|imageshadow=shadow1}Sváko Cyril býval so svojou ženičkou tetkou Paulínkou hneď pod farou. Deti im Pán Boh nepožehnal, a tak sa vždy potešili, keď sme ich navštívili. Sváko bol zručný košíkár a bol na Skýcove jediný, kto krpce nielen vyrábal, ale ich aj nosil. S veľkým záujmom sme sledovali prácu jeho majstrovských rúk a pritom počúvali rozprávanie o bojoch na Piave. Možno to boli len jeho chválenkárské výmysly, ale nám sa to dobre počúvalo. Posadili sme sa vedľa neho na lavicu a priam sme hltali jeho rozprávanie v pravom skýcovskom dialekte – tvrdo a dôrazne. Medzitým si rád pohládzal fúzy a šibalsky žmurkal na totku Paulínku, aby nás nevyrušovala.

Hovoril nám o tom, ako celá kompánia pochodovala tri dni a tri noci, až prišli k rieke, ktorú podľa rozkazu mali prekročiť, ale mosta nikde. Išlo sa cez vodu. Voda tam bola taká hlboká, že trčali len bodáky na puškách. A v tej vode ešte museli aj spievať. To preto, aby veliteľ vedel, či sa niekto neutopil. Ďalšia udalosť pochádza zo zimného ťaženia. Tak mrzlo, že pesničky nebolo vôbec počuť, zamrzli na jazyku. Ale keď prišla jar a oteplilo sa, aj tie pesničky sa rozpustili, po celej Piave bolo počuť slovenskú pieseň Slovenské mamičky. A akého len mali kaprála! Ten, keď zavelil „Pozor!“, aj vlak ostal stáť. Bol to chlap ako hora, trikrát vyšší ako sváko. Raz mu takto hovoril: „Očujú, Cyril, z nás dvoch niektorý je strašne veľké hovädo.“ Sváko vraj na to: „Ale, ale, pán kaprál, veď oni za to nemožu, že ich Pán Boh takých veľkých stvoril.“ Ale toto nemal sváko povedať lebo nebyť stotníka, ktorý bol poriadny človek, sváko mu bol pucákom a na sváka ten nedovolil siahnuť, bolo by bývalo zle-nedobre. Ale stotník dobre vedel, že keby sváka nebolo, kto by ho nosil večer na chrbte domov z kasína? A sváko spomínal ďalej: „Môj stotník ma raz prehral aj v kasíne, takže som potom musel slúžiť dvom. Ten druhý bol tiež dobrý, ale lepší a múdrejší bol jeho pes. Tomu, keď som dal na fruštík kávu s mliekom a do nej nadrobil chlieb, nuž on, mudrák, vyžral chlieb, vychlípal mlieko a kávu nechal pánovi, aby mal čo večer srkať pri kartách.“ Pes sa podľa pána volal Fiko, lebo pán sa volal Filip Kováč. On mu aj to meno vymyslel, aby -- až bude opitý -- si na psa ľahšie zmyslel podľa svojho mena. Sváko si pri tom rozprávaní fajku napchal voňavým dohánom, zapálil ju, labužnícky si potiahol dva-trikrát a potom ňou aj nás ponúkol ako Indiánov, aby sme vyfajčili fajku mieru. Ej, ale to nemala vidieť totka Paulínka! Hneď skočila od sporáka na rovné nohy a spustila: „Ty starigáň, čože im to dávaš cecať tú hnusobu, ešte sa mi tu voľakerý dogrcia! A už nás aj šikovala z dosahu sváka Cyrila na druhú lavicu ku stolu.“